

Psaln Davids XXX. v. 11. 12.

Du haver forvent min Graad til en Dants, du haver afdraget min
Sæf, og omgiordet mig med Glæde, at min Ære skal siunge dig Lov
og ikke være stille, Herre min GUD jeg vil takke dig evindelig.

I Anledning

af

Den Kierlige Ægte - Forening

Imellem

Brudgommen,

Belagtbare, og Belfornemme

S. R. Hans Christian

Bysing,

Renomerede Borger og Kandestøber i BERGEN;

Og

Bruden,

Dyndædle, Gudelskende og Dndziurede

Jomfrue

Dorothea Margareta

Schmith,

Allerærbødigst

Fremsendt paa Deres Bryllups Dag, som blev celebreret den 11 Febr. 1765.

Som et Belmeent Gratulations Dnske om Lykke og Belsignelse af det

Ædle Brude=Par's allerærbødigste Tjener

Beatus Diurhuus.

Imprimatur F. ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothe.

BN420

☉ ☉ ☉

D! Naade fulde GUD, hvor herlig er din Naade,
Hvor kærligt er dit Bud, i alle alle Naade,
Hvor kærligt er dit Ris, som du os rævsfer med;
Ehi det paa Faders Bis, har Altiid sig beteed.

Dit Guddoms søde Ord, paa Saaret strax giør Plaster;
Ehi Sielen da beroer, paa det og sig nedkaster,
Med Lov, med Takke-Sang, fordi du rævsfer har,
Saaleedes: at hver gang, det for os tienligt var.

Ehi naar det jüntes saa, at alting var tilluffet,
Ja mørkt i hver en Braa, for Glædens Lys var sluffet,
Da har Dit søde Ord, oplivet Siel og Sind,
Dg satt det Lys paa Bord, som brendt i Hiertet ind.

Saalmodighedens Ord, den Siel har vederøvet,
Som Fire Gang om Bord, paa Sorgens Skib har veget;
Men er dog hver en Gang, ved Naade reddet ud,
Saa Han med Lov og Sang, endnu kan takke GUD.

Ehi denne Edle Mand, som Femte Gang begiver,
Sig udi Egte-Stand, Ham er det jeg beskriver,
At Han Saalmodelig, har druffet Sorgens-Skaal,
Som GUD dog naadelig, har skienkt til et vist Maal.

Ehi den Trofaste GUD, har Byrden med Ham draget,
Saa Sorgens mange Skud, har Ham dog en nedslaget;
Men altiid er Han ved, GUDs Kraft bevaret saa,
At Han sit Maal og Meen, paa Himlens Bey kand gaae.

Dg da den viise GUD, vil Ham igien ledsage,
At see Sig ud en Brud, en Dydig Egte-Mage,
Saa skal mit Dnske da, af Hiertens Grund frem gaae,
Ach! giv at Herrens Ja, maa hos mit Dnske staae.

Mit Dnske da til GUD, er at han Ham vil glæde,
Med denne Femte Brud, som pryde skal det Sæde,
Der nu i Evende Nar, har været som forgiæt;
Men nu i Glædens Spor, med Ere blir betræt.

Dygdædle Jomfrue Brud, jeg Hende vil til tale,
De samme Ord som GUD, os monne selv befale,
At for hver andre vi, skal Bønner øse ud,
I ført det Liberi, som gielde kand for GUD.

Det Liberi bestaaer, i Jesu Christi Klæde,
I ført Retfærdighed, hvor ved vi os kand glæde,
At naar i Jesu Navn, vor Bønner raabes ud,
Om Hielp om Lykke og Gavn, da haabes Svar hos GUD

Thi derfor beder jeg, med Hiertens Bøn og Sukke;
Thi Troen tviler ey, at GUD joe vil oplukke
Sit Raades Hierte-Favn, at give os den Bøn,
Som bedes i dit Ravn, O Jesu du GUDs Søn!

Saa giv da denne Brud, som her med Ver' indledes,
Giv Hende Fredens GUD, at Hun ved dig bereedes
Lil at annamme Fred, som overgaar Forstand,
I Raadens Urtebeed, som fyllder Hiertets Land.

Giv at Hun stedse saa, af Fredens Aand maa drives,
At Hun maa Forsmag saa, hvor vel Hun deraf trives
Saa samme søde Aand, maa give dette Pant,
At Hun udi GUDs Haand, er teigned vist og sandt.

Saa, naar mit Ønske stoed, hos den som Bønner hører,
Saa naaer jeg Maal og Meed, ved det jeg her fremfører
For dette Egte-Par, for Begge udi Sær,
Maa høste Frugten rar, af GUDs Forgiattelser.

Vel an da Begge Toe, jeg ønsker Eder Lykke,
Indvortes Sindets Roe, udvortes Velstands Smykke,
Indvortes Siæle-Fred, det Liv som er i GUD,
Et Hierte vel bered, at vandre i hans Bud.

Det er den Brude-Skient, jeg haver at frembære
Af Hiertet uforkrænt, kand jeg det og forære,
GUD give det saa sandt, maa falde ud til Vel,
Saa vist det uden Tant, Dem undes i min Siæl.

Thi om jeg kunde Dem, mod Himlens Skye forflytte
Med Roes saa angennem, det Dem ey kunde Nytte;
Thi det De er, det blier, De ogsaa vist for GUD,
Naar han er Deres Zier, saa smykkes De nok ud.

Men dette visselig, er bedre for Dem Begge,
Som jeg usvigelig, vil for Dem her nedlegge;
Thi dette hjælper til, at nyde Lyk' og Gavn,
Det Dem og aabne vil, GUDs Forsiuns Raade Favn.

Lev derfor Altiid vel, GUD være Eders Glæde,
Lev vel til Liv og Siæl, GUD selv for Eder breede
Sin Raades Dug og Diss, sit søde Livets-Band,
At det maa altiid frisk, indflye i Eders Stand.

Indtil I engang skal, ved Tiid og Alder' flytte,
Fra denne Korde-Dal, og Ont for Got ombytte,
At I da og saa maa, annammes iblandt de,
Der frem for GUD skal gaa, Hans Ansigt mildt at see.

Da høre da den Røst, Betsignede fremkommer,
Til Frydens fulde Høst, til Glædens rette Sommer,
Hvor Frydens Harpe skal, da give rette Klang,
Dg iblandt Englers Tal, skal svinge Lammets-Sang.

Hvor Tusind Tusind Aar, skal da for Eder være,
Alt som den Dag i Gaar, for Glæde Fryd og Ære,
I hvilde Klæders Prang, skal I da smykkes ud,
Dg Hellig, Hellig Sang, skal stedse raabes GUD.

O! Jesu Du GUDS Søn, som haver lovet dette,
Du hør min ydmig Bøn, og selv vor Fodder rette,
Alt løbe Banen ret, imens vi lever her,
Saa skal Klenodiet, os vist forundes der.

VOTUM.

D! Naade fulde GUD! dit milde Hiert' oplukke,
For Brudgom og for Brud, som sig for, Dig nedbukke,
I Hiertens Ydmynghed, Dig beder om sit Gavn,
Som du Dem tienligt ved, hør Dem i dit Navn.

Lad Deres Ægte-Stand, ved din Nærbarrelse pryde,
Kom selv Du GUD og Mand, som her med Bøn indbydes
Til Dette Ægte-Par, og bliv en Bryllups-Gæst,
Dg skienk Dem Binen rar, paa Deres Æres-Fæst.

Bliv siden og hos Dem, og Byrden med Dem bære,
Din milde Haand giv Dem, det Livet skal ernære,
Giv Dennem Brød paa Bord, giv Dennem Bün i Kar,
Saa fyldes op dit Ord, i det du lovet har.

Lad Dem med Liv og Siel, sig altid dig forskrive,
Saa skal du og saa selv, med Naade hos Dem blive,
Indtil Du henter Dem, fra denne Jorde Boe
Op til dit Himmel Hiem, og giv Dem evig Roe.

